

Flaaden, hvor jeg i det mindste ikke har været i Stand til at overse Forholdene, men det vil stille sig omtrent, som jeg sagde, at ca. 700,000 Kr. ville udgaa. Der vil altsaa blive tilbage under alle Omstændigheder et Beløb af ca. 300,000 Kr.

Jeg tillader mig at anbefale nærværende Forslag til velvillig Behandling her i Tinget. Jeg tror, at den Maade, hvorpaa Forslaget blev motiveret i Fjor, nemlig at det skulde være Statsfunktionærerne et Pant paa Rigsdagens, Lovgivningsmagtens Velvillie over for berettigede Krav fra Funktionærernes Side om en rimelig og snarlig Ordning af deres Lønningsforhold, har vundet almindelig Anklang, og jeg tror ikke, den er mindre berettiget den Dag i Dag, end den var i Fjor. Saaledes som det blev nævnt af en æret Taler, er Spørgsmaalet om Dyrtdid mindre aktuelt i denne Rigsdagssamling end i den forrige, og det var i forrige Rigsdagssamling mindre aktuelt end i tidligere Aar. Det har slet ikke været det Motiv, der har været bestemmende for Folketinget, og jeg skulde anse det for særdeles ønskeligt, hvis det heller ikke blev bragt ind i Forhandlingen i Aar, jeg tror snarere, det vilde skade end gavne Udsigterne for Lovens Gennemførelse; men det almindelige Motiv, der var til Stede i Fjor, er ogsaa til Stede i Aar, og med den Begrundelse tror jeg vel, vi kunne skride til Vedtagelse af Forslaget, som det her foreligger.

L. Jensen (Skanderborg Amts 3die Valgkreds): Som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) ganske rigtig bemærkede, staar der i Motiverne til Lovforslaget, at dette i det væsentlige er overensstemmende med Lov af 3die April 1901 om et midlertidigt Lønningstillæg for visse Funktionærer i Statens Tjeneste for Finansaaret 1901—02. Jeg skal imidlertid afholde mig fra enhver som helst Betragtning om den Forskel, der er mellem Forslaget fra i Fjor og det nu foreliggende Forslag. Naar jeg har bedt om Ordet, er det nærmest for at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger til enkelte Punkter i Loven, og for at gøre opmærksom paa, at Loven fra i Fjor, med hvilken den foreliggende maa siges paa det nærmeste at være i Overensstemmelse, efter min Opfattelse og efter de Erfaringer, jeg har indvundet i de Kredse i Samfundet, jeg har haft Lejlighed til at kende, har beredt en stor Skuffelse baade hos dem, som ere faldne ind under Loven, idet en Del af dem kun har faaet et Løn-

ningstillæg, der maa siges at være meget lille, og ogsaa hos dem af Funktionærerne i Statens Tjeneste, som mente, at de vilde være komne ind under Loven, men med Hensyn til hvilke det viste sig, da Loven skulde praktiseres, at de ikke fik nogen Gavn af denne Lov. Naar vi skulle ind paa Lønningsforhold, saa er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) i, at det er navnlig de smaa Lønninger, som trænge til Forbedring, og jeg kan for mit Vedkommende være tilbøjelig til at sætte Grænsen ved 2,500 Kr., thi for dem, der ere højere lønnede, tror jeg, at man i Almindelighed kan sige, at der ikke er særlig Trang til Lønningsforbedring. I det hele taget gælder det ved Lønningslove, Lønningsforbedringer og Samfundsreformer, at man skal søge at naa saa langt ned i Samfundet som muligt, for det er de lavest lønnede, der i Virkeligheden trænge til en Lønningsforbedring.

Jeg kan egentlig heller ikke frigøre mig fra den Tanke, at Ministeriet, da det skulde til at praktisere Loven, i Virkeligheden selv har haft en Følelse af, at man ikke kunde komme alle dem til Hjælp, som i Virkeligheden trænge til Støtte, og som i Virkeligheden ogsaa havde nogen Grund til at antage, at denne Lov vilde komme dem til gode. Der staar i den første Paragraf i Loven, at der tilkommer enhver i Statens Tjeneste fast ansat Person Lønningsforhøjelse med visse Indskrænkninger, som nævnes i §§ 4 og 7, hvoraf den sidste gaar ud paa, at den ikke kan komme dem til gode, der ere under 25 Aar. Jeg tror ikke, man har været rigtig heldig med at forklare, hvad der egentlig forstås med „i Statens Tjeneste fast ansatte Personer“. Jeg skal for mit Vedkommende her fremsætte den Opfattelse, jeg har deraf. Jeg skal særlig fremhæve Forholdene i en Etat, der henhører under Landbrugsministeriet, og hvorunder høre de Funktionærer, som ere ansatte og virke ved Statskovbruget rundt omkring i Landet. Der er derunder en Klasse, som er falden helt uden for Loven, og som efter de Oplysninger, jeg har haft til min Raadighed, og om hvis Rigtighed jeg ikke har haft Grund til at tvivle, i Virkeligheden havde Grund til at antage, at de vare fast ansatte. Disses Forhold over for Staten er nemlig det, at de faa Bolig med en lille Jordlod, og de ere da i den Tid, de kunne faa til overs fra Pasningen af deres Jordbrug, pligtige til at arbejde i Statens Skove. Jeg mener, at disse Arbejdsmand, som de